

HUZURUM KALMADI

İbrahim Aslaner

- Babam, “Yarın Alman’ın evine gideceğiz.” dediğinde akşam yemeği yiyorduk. Hayretle anneme döndüm, elimdeki kaşık masaya çarparak yere düştü. Kaç zamandır, gizemli bir film sahnesi gibi gözümüzde canlandırdığımız Alman’ın evini nihayet görecek, dahası bu sahenin içinde film artistleri gibi gezinecektik.

Yemekte dedemin köyden gönderdiği tavukla yapılmış bulgur pilavı vardı. Alman’ın evine gideceğimizi duyduktan sonra bulgur pilavını gizli bir el benden uzaklaştırır gibi oluyordu. Ne de olsa köydeki tarladan çıkan buğdayın kırılıp sonrasında tavuk suyuyla pişirilip masaya konması pek Avrupalı bir şey değildi. Akraba ziyaretlerinde büyüklerin sorduğu soruları düşünmek yerine, “En sevdiğin yemek ne?” sorusunu düşünüyordum. En sevdiğim yemek neydi? Aslında tavuklu bulgur pilavını çok seviyordum. Dedem, köye her gidişimizde bizim arabayı görür görmez tavuk aramaya başlıyor, biz daha merdiveni çıkıp kapıya varamadan tavuğun acıya bulanmış feryadı kulaklarımızda çınliyordu. Bu acılı feryadın titreşimleri birkaç saniye zihnimde dolaşsa da babaannemin tonton yüzüyle karşılaşınca boşlukta kayboluyordu. Zaten o vakitten sonra tavuğun da canı çıkmış oluyordu. Ardımı dönüp merdivenin alt başına baktığımda kafası kopmuş tavuğun üstünde ışılan bıçağın titrediğini görüyordum. Bıçak etin üstüneyken hayvan çok fazla can çekişmiyordu. Nereden biliyordum, dedem elinin kanını yıkarken eski bir masal anlatır gibi gırtlakını temizleyerek yalnızca bana anlatıyordu bunu.

Kolumdaki *Asahi* gece yarısını belli eden dıt dıtıyla öttüğünde ve ben her seferinde aynı merakla ışığını yakmak için sol üst düğmesine dokunduğumda bunları düşünüyordum. Bunları düşünüyorum demek çok da doğru değildi, görüntüler zihnimde sabit aralıklarla akıyordu. Görüntü bir yerde buzlanıyor ve aradan uzun boylu, beyaz tenli, sarı saçlı Alman çıkıveriyordu. O çıkınca ben mahcup bir ifadeyle karenin

bir köşesine sinip ketçap mayonez reklamlarındaki çocukların iştahıyla hamburger yemeye başlıyordum. Çünkü hamburger yediğimizde Almanlar bizi daha çok seviyordu.

Büyük günün sabahına uyandığımda annem ranzanın yanında abimi dürtüklüyordu. Abimin yalvarmaları yukardan sarkan Fenerbahçe nevresimine bulaşıyor, iki hafta önceki 2-0'lık galibiyetimiz perçinleniyordu. Maç sonunda, "Allah kartalın pençesine düşürmesin, yüz yıl geçse de Sergen'in golünü unutamam." demişti Demirsporlu babam. Derbiyi düşünürken bir büyük soru daha beni esir aldı. Hangi takımlıydım? Bu da soru muydu şimdi? Akşam, üzerimde Kara Kartal formasıyla olacaktım. Yoksa? Alman, henüz Beşiktaş'ı tanımıyor muydu? Bence tanıyordu. Ben bu yaşında Alman Ligi'ni baştan aşağı sayabiliyorsam da o da en az dört büyükleri bilmeliydi. Hem bilmeseydi ne konuşabilirdi santralde babamlarla. Hepi topu beş on Alman, beş on Amerikalı kalmışlardı dünyanın en büyük termik santralinde. Zaten birbirlerini gördükleri de yoktu, babamın dediğine göre. Ne garip adamdı bu Alman? Cola diye *Pepsi* içiyor, babama mark verip dedemden peynir çökelek getiriyor, bana da sünnet için takım elbise diken Hüsnü amcada pantolon diktirip yumurta topuk ayakkabı giyiniyordu. Besbelli bizden biri olmaya çalışıyordu. Sitede Alman'ı sevmeyen de çoktu. Adı geçtiğinde -ki adı Alman olmadığı hâlde- basıyorlardı küfürü. "Allahsız bir kere bu kabuklu!" diye açıyordu ağzını Mustafa amca. Markete her gelişinde bira soruyormuş, sırf inadımıza yapıyormuş, bize kötü örnek olmak için bira şişelerini çöp yerine balkona diziyormuş. Aslında durum o kadar da kötü değildi. Her hafta en az yirmi bira şişesi alıyorduk birinci kattaki balkondan, götürüp tekel bayisine satıyorduk, çıktı mı sana haftalık *Turbo* sakız parası. Efes kapakları da cabası. Bizi birkaç kez şişeleri alırken görmüştü Alman, ses etmek şöyle dursun beyaz dişlerini göstererek gülmüştü bile. Şişelerin tamamını çantaya koymasak belki gelip yardım da edecekti.

Saat öğleyi geçtiğinde artık sıkıntıdan patlayacaktım. Yoksa kolumdaki saat bozulmuş muydu? Hayır. TRT'de 12.23'ü gösteriyordu. Büyük bir kararlılıkla saatimi çıkarıp vitrinin camlı gözüne koydum, ardından porselen fincanların arkasına zulaladığım gazoz kapağı poşetimi aldım. Sonra tam karşısındaki koltuğa geçip oturdum. Annemi kapıda görünce biraz önce yaptığım şeyi anlamış mıdır, diye tedirgin oldum. Yüzündeki ifadeden yüzümdeki ifade okunuyordu, utanacak bir şey yoktu, gülmeliydi, görmedim saymalıydı, hadi çıkıp biraz gezmeliydi.

Havuz başına gelene kadar Alman'ın villasına baktım. Onun lojmanına villa deniyordu. Çünkü müdür ve mühendisler iki katlı lojmanlarda tek yaşıyorlardı. Bizim ev üç katlı lojmanın ikinci katındaydı. Burcu da karşımızdaki dairede oturuyordu. Alman'ın villasını çamların arasında bırakıp havuz başına geldiğimde Burcu, Hüseyin'le oturuyordu. Onları görür görmez her şeyi unuttum. Doğrusu burada birilerine hele hele Burcu'ya rastlayacağımı hiç hayal etmemiştim. Beni fark ettiklerinde ayağa kalkıp bir şeyler fısıldaştılar. Sonra bir-

den ellerindeki gazoz kapaklarını gösterip “Hadi gel oynayalım!” dediler bir ağızdan. Ellerimi cebime atmak için hareket ettirdiğimde sağ elimdeki gazoz kapakları çın çın öttü. Tabii ya kapak poşetini de almıştım çıkarken.

En çok gazoz kapağı bende değildi ama kimse de olmayan kapaklar bendeydi. Beş kapağa vermediğim *Zafer*, uğuruna inanıp oyun boyunca sol elimde beklediğim *Huzur* ve abimden arakladığım *Schweppes*. Orda ne kadar öyle çın çın oynadık bilmiyorum. Ela, kuru havuzun döküntü merdivenlerini gıcırdatarak yanımıza çıktığında saatin dört olduğunu söyledi. Neredeyse akşam oluyordu. Ela'nın renkli gözlerine inanmayıp açık alandan göğe baktığımda gerçekten de Güneş'in turuncu bir yoldan akşam yolculuğuna başladığını gördüm. Aceleyle gelip gazoz kapaklarımı topladım Burcu'ya dönüp “Hadi gidelim, merak ederler.” dedim. Burcu hiç orali olmadı. Kıvırcık saçlarını savurup havuzun cilası çözülmüş mermer zeminine düşen kapaklarını toplayan Hüseyin'i izlemeye başladı. Sonra da “Bu havuz neden yıllardır boş?” diyerek aşağıdakine çıkıştı. Hüseyin sağ elini üç numara kesilmiş saçlarında gezdirerek önce bana sonra Burcu'ya baktı. Bakışları aradığı cevabı bulamamış gibi umutsuzca Ela'da takılı kaldı. Kapakları orada öylece bırakıp ardından vahşi bir deniz canlısı geliyormuş gibi korkuyla merdiveni tırmandı. Nefes nefese yanımıza çıktığında “Çünkü burada iki Alman çocuk boğulmuş.” deyiverdi. Hepimiz bunu ilk kez duymuş gibi dehşete kapıldık sonra da hiç konuşmadan bir kanadı düşmüş demir kapıdan çıkıp parka gittik. Ben salıncağa oturduğumda ellerinde sefer taslarıyla gündüz işçileri gelmeye başlamıştı. İçlerinde Alman'ı çok kolay bulacağım emindim. Burcu'yu bodur çamların arasında takip ettiğim sırada, sırtında uzun kuyruk bir hayvanla Alman'ı gördüm. Alman'la yanındakilerin teni kömür gibiydi, boyu uzun olmasa onu tanıyamazdım herhâlde. Yanındakiler kömür karası yüzlerine mermerden bir delik açılmış gibi beyaz dişlerini göstererek gülüyor, hayvanın turuncu tüylerini çekiştiriyordu. “Tilki bu, tilki!” diye inledi Hüseyin. Hayvan sahibi tarafından çağrılıyormuş gibi birden kendini yere attı. Alman yakalamak için ardından uzandıysa da elleri boşluğa düşüp toz içinde yuvarlandı. Etraftakiler bu sefer de Alman'a gülmeye başladı. “Gitti elli mark gitti!” diyordu biri. “Bay Hans o tilki sen karga.” diyordu öteki. Alman yerden kalkarken Burcu koşarak yanımıza geldi. “Kocaman kuyruğu vardı, kurttu kurt!” diye ağlıyordu. Hüseyin yüzündeki gülümsemeyi kahkaha çevirince Burcu ağlayarak uzaklaştı. Ben de ardından koşmaya başladım.

Lojmana kadar “Tilkiydi, tilki; kurdun kuyruğu yerde sürünmez.” diye bağırdım Burcu'nun arkasından. Ne fark ediyorsa? Ben birinci katın merdivenlerini çıkmadan sert bir kapı sesiyle boşluk yankılandı. Merdivene oturup bir müddet gazoz kapaklarıma baktım. *Zafer*'i göremeyince telaşa kapılıp şeffaf poşetti baş aşağı çevirdim. Kapakların çoğu çın çın merdiveni inmeye başladılar, bu sırada babam aşağıdan çıkıyordu. Beni görünce yüzündeki sert ifade yumuşadı, yanıma geldiğinde kararmış yüzünden beyaz dişleri görünür olmuştu. Kapakları aceleyle toplayıp poşete koyduktan sonra içeri girdim. Annem ve ablam hazırlanmış salonda oturuyorlardı abim ortalıkta görünmüyordu. İçeri

girip kapakları vitrine koydum, saati alıp aceleyle koluma taktım. “Koyma şu pis kapakları şuraya götür kendi odana koy çok seviyorsan!” diye her zamanki gibi söylendi annem. Ardından da bunun söylenmekten çok aramızda dönen özel bir şifre olduğunu hatırlarlatırcasına güldü. O gülünce ben de güldüm. Ben gülünce ablam da güldü. Ablam pek gülmezdi. Galiba gülmeyi de pek beceremiyordu. Ama bugün yüzünde gülmekten farklı bir şeyler vardı. Üstüne ilk kez gördüğüm çiçekli yarım kol elbisesini giymişti. Sanki elbiseye sığmayan birkaç çiçek yüzüne doğru uzamış ve yanaklarındaki gamzelerine sığınmıştı. Çoğu zaman Ferdi Tayfur şarkıları dinlerken bu hâlini yakalardım. Hüznünde sanki sevinci müjdeleyen birkaç nota bulunurdu bu şarkılarda. En çok da “Huzurum Kalmadı”, dinlerken. Bir insanın hem huzurunun kalmaması hem de yüzünde berrak bir gülümseme nasıl olabilirdi? Üstelik bu gülümseme sigara dumanıyla kaplanmış mutfağın bütün duvarlarında gezinirdi bir zaman. Şarkı biter, kaset biter, ablam gider ama ben o havayı birkaç saat daha içime çeker dururdum.

Abimin girişiyle bütün hava değişti. “Gâvur o gâvur. Elinin değdiği munda, diyor abiler. Biz kalkmış herifin evine gidiyoruz. Hepinizi dedeme söyleyeceğim. Siz gidin ben gelmiyorum.”

Babam kapıda belirince salondaki ses bıçakla kesilmiş gibi durdu. Sonra her birimiz bu sessizliğin bir diğerimizi yutmasından korkuyor gibi birbirimize baktık. Ben en çok abimin gözlerine baktım. Gözlerindeki nefret, dalgalanan sessizlikle birlikte korkuya dönmüştü. “Üstüne vazife olmayan şeylere karışmayacaksın!” diyerek salonda birkaç adım attı babam. Abimle aramıza girip bir müddet bekledi. Sonra da “Hadi geç kalmayalım!” diyerek salondan çıktı. Abim kendini boş koltuğa atıp bakışlarını boş tavana dikti. Gidene kadar da ağzını açmadan çok değerli bir eşyasını kaybetmiş gibi boş tavana baktı durdu.

Bizim lojmandan Alman’ın villasına gelmemiz birkaç dakika sürdü. Heyecanım henüz tepe noktasına varmadan babam ceketini düzleyerek zili çaldı. Alman kapıyı usulca açtı. Demir kapı biraz gıcırdadıktan sonra ardında Alman’ın bembeyaz olmuş güler yüzü belirdi. Kapı açılınca hepimiz gülümsedik. “Hay Martin!” deyip ilk babam geçti eşiği. Ben eşiği geçip salondaki kanepeye oturma kadar zihnimdeki martı çirpını durdu. Nihayet babam ikinci kez “Martin” dediğinde Alman’ın adının Martin olduğunu anladım. Yüzümdeki tebessümü gizlemeye çalışarak bizim perdelerin aynısı olan dallı güllü krem perdelerine baktım durdum. Nihayet başımı hafif kaldırdığımda Alman’ın ayağındaki ayakkabıyı gördüm. Filmlerdeki gibiydi. Ama biz ayakkabılarımızı çıkarmıştık. Bir müddet babamla Türkçe-Almanca karışık muhabbet ettiler. Birbirlerine dil öğretir gibi gırtlaklarını zorlayıp duruyorlardı. Kelimelerin dilden çok gırtlakla türetildiğini düşünmeye başlamışken Alman kalkıp beni çağırdı, önce söylediği şeyi anlamadım ardından babama dönüp yine bir şeyler söyledi. “Seni çağırıyor mutfağa, yardım etmen onu mutlu edermiş Sinan.” dedi. Hemen ayağa kalktım, ben ayaklanınca Alman gülümsedi. Birlikte mutfağa gittik. O

tepsideki boş bardaklara çayı doldurdu. “Ç aç çay...” dedi gülerek. Bana çikolata ve bisküvilerin olduğu tepsiyi verdi. Yine o önde ben arkada içeri girdik. Tek tek çayları dağıttı. Sonra elimdeki tepsiyi alıp herkesin sehпасına birer ikram tabağı koydu.

Çaylar içilirken yine babamla konuştular. Bir ara ayağa kalkıp hareketler yapmaya başladı. Bugünkü tilki hadisesini anlatıyordu. İşte buramdan sıyrılıp düştü diyordu, belki de uçu yakalayamadım diye abartıyordu. Sonra da dişlerini göstere göstere gülüyordu. Onunla birlikte babam da kahkaha attı. Durduklarında annem, “Biz de anlasak da biz de gülssek!” diye kahırlı bir sesle boş bardağını sehpaye koydu. Babam çayını durumdan memnun bir şekilde hüpürdetti, ardından anlatmaya başladı: “Bugün Martin’e elli marka tilki satmışlar. O kadar güzel bir hayvanmış ki Martin hayatımda gördüğüm en güzel şeydi, diyor. Sonra birkaç saniye sırtında durmuş durmamış kuş gibi uçmuş gitmiş. Rüya mı gerçek mi hâlâ farkına varamıyorum, diyor. Gerçi elli markı toz olmuş ya. Yapacak bir şey yok. Ben de başının gözünün sadakası olsun, dedim. Tabii ne kadar anlattım bilmiyorum.”

Annemle ablam dikkatle dinledikten sonra babamın sözünü bitirdiğini anlayıp gülümsediler. Abimin yüzündeki ifade hiç bozulmadı. Bir aralık bana dönüp baktı. Evet, gerçekten yaşandı, der gibi ben de ona baktım. Sonra babama dönüp nerden bulduğumu bilmediğim bir özgüvenle “Evet baba biz de gördük.” dedim. Babam Alman’a dönüp hemen bir şeyler söyledi. Alman bana dönüp tekrar kahkaha atarak bir şeyler söyledi. “Neden ardından koşup yakalamadığınızı soruyor.” “Çok hızlı gitti baba kendisi daha yakındı zaten yakalasa o yakalardı.” Babam yine anlamadığım bir şeyler söyleyip güldü. Bu böyle akşam boyunca hatta günler aylar boyunca devam edecek zannettim. Hatta içimde kımıldayan bir şeyler bu anın bu salonun içinde sonsuza dek kalmamı istiyordu.

Gülmekten yorulduklarında Alman kalkıp televizyonu açtı. Bir iki düğmesini kurcalayıp yerine oturdu. Babam televizyonun açılmasından memnun, “Akşam haberlerini de kaçırmadık, sağ ol Martin!” diye ayak ayak üstüne attı. Deterjan reklamlarının ardından “HABERLER” yazısı çıktı. Spikerin traşlı yüzü parlak ve geriye taranmış saçı üstüne tam oturmuş ceketi derken ne dediğini kaçırdım. Babam yavaşça ayağını indirdi. Alman’ın yüzü nasıl karardı, yüzündeki gülümseme bir anda nasıl silindi bilmiyorum. Babam sıkılmış yumruğuyla ayağa kalktı. “Gidelim biz!” dedi küt bir sesle. Hepimiz ayaklandık. Abime baktım her iki eli de sıkılmış yumruktu. Son bir kez televizyona baktım, “SOLİNGEN’DE KATLİAM” yazısı akıyordu yanmış iki katlı binanın altında.

Dışarı çıktığımızda ceplerimi arandım. “HUZUR” yoktu. Onu Alman’ın evinde kaybetmiştim. Babama söylemeyi düşündüm. Başımı kaldırdım, ablamın gözünden cılız bir gözyaşı karanlığı yararak kırmızı toprağa düştü. Görmemiş gibi başımı çevirdim, babam nerdeyse bizim lojmana varmıştı.